

Pucking miljardair

Misha Bell

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2025 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465314938

Hoofdstuk I

Sophia

“**H**eeft hij me *alles* nagelaten?” Ik staar naar meneer Cohen, de advocaat van mijn overleden vader, alsof hij op het punt staat om roze eekhoorns uit zijn ogen te laten ontkiemen.

Ik dacht dat mijn vader me wat foto's na zou laten, of de ring van mijn grootmoeder, of een griezelige pop die 's nachts tot leven komt. Niet al zijn aardse bezittingen. Waarvan er blijkbaar veel waren.

“Je vader was een wees en een enig kind.” Meneer Cohen gebaart rond in zijn saaie kantoor alsof de antwoorden op een van de vele diploma's die aan de beige muren hangen, staan geschreven. “Wie had je dan in zijn testament verwacht?”

Ik haal mijn schouders op. Zijn nieuwe vrouw? Hun kinderen, als ze die hadden? Zeker niet de dochter die tot een maand geleden haar hele leven had geweigerd om hem te zien. Zelfs dan hadden we elkaar maar één keer ontmoet voor een super ongemakkelijke lunch

voordat hij me ging ghosten. Of dat dacht ik. Het blijkt dat hij al overleden was... en voor zover ik weet, is hij nu een echte geest, die ons in deze kamer in de gaten houdt.

Oké, dat was niet netjes. Dat bewijst dat ik waarschijnlijk niet in zijn testament zou moeten staan. Verdomme, ik ben niet eens naar zijn begrafenis geweest, omdat ik de man nauwelijks kende en ik ben niet goed met dingen die met de dood te maken hebben.

“Ik kende Theodore al voordat je geboren was,” zegt meneer Cohen zachtjes. “Hij gaf echt om je.”

“Waarom was hij dan niet in mijn leven?” vraag ik verbitterd.

Het is een onderwerp waar we tijdens onze enige ontmoeting omheen hebben lopen dansen, maar mijn vader bleef het gesprek naar mij en mijn studie sturen, dus heb ik nooit echte antwoorden gekregen.

Meneer Cohen zucht. “Je moeder had de volledige voogdij over je en ze stond Theodore niet toe om bij je in de buurt te komen. Ze had zelfs een straatverbod geregeld — volledig onnodig, moet ik eraan toevoegen.”

“Wat? Nee! Dat kan niet waar zijn.” Er is daar zoveel te ontrafelen dat ik niet eens weet waar ik moet beginnen. “Mijn moeder is een drugsverslaafde,” zeg ik. “Ik ben er vrij zeker van dat ze dat toen ook was. Hoe heeft zij de voogdij boven een rijke vader kunnen krijgen?”

Meneer Cohen haalt zijn schouders op. “Theodore

was toen nog niet echt rijk en rechters hebben vaak een voorkeur voor de moeder. Je vader wist dat Eleni een verslaafde was, maar ze was op de een of andere manier voor haar door de rechtbank opgelegde drugstests geslaagd. Toen had ze haar verleden met je vader verdraaid om het te laten lijken alsof hij overheersend was en hij haar had mishandeld. Al zijn pogingen om haar hulp te laten krijgen, waren voorbeelden van zijn overheersende aard. Ze beweerde dat hij haar had misleid toen hij haar vanuit Griekenland mee naar Amerika had genomen, en dat zijn uiteindelijke doel was om haar van haar vrienden en familie te scheiden, zodat hij haar kon isoleren en haar onder zijn duim kon houden. Niets daarvan was natuurlijk waar, maar —

“Maar ze heeft geen vrienden of familie in Griekenland,” zeg ik, terwijl ik me aan de meest in het oog springende tegenstrijdigheid vasthoud.

Dat is tenminste wat mijn moeder me had verteld, toen we nog op goede voet met elkaar waren.

Meneer Cohen knikt. “Dat verbaast me niet. Ze heeft tijdens de rechtszaak heel veel leugens verteld, leugens die je vader zowel persoonlijk als professioneel hebben geraakt. Het heeft hem heel veel jaar gekost om van de schade te herstellen — zowel emotioneel als financieel gezien — die je moeder hem heeft toegebracht.”

Mijn hoofd tolt. Leugens. Zoveel leugens. Mijn moeder had me verteld dat mijn vader vreselijk was. Dat hij ons voor zijn andere gezin in de steek had

gelaten. Maar er was duidelijk geen ander gezin; anders zou ik hier niet als enige begunstigde in zijn testament staan. En het ergste is, ik ben niet eens bijzonder verrast om dit te ontdekken.

Mijn moeder is altijd een manipulatieve leugenaar geweest. Waarom was het dan nooit bij me opgekomen om haar beweringen over mijn vader in twijfel te trekken?

Het is alsof ik tot op zekere hoogte boos op hem was omdat hij er niet was om me tegen haar te beschermen.

“Dus, hoe dan ook,” zegt meneer Cohen. “Zodra je oud genoeg was, heeft je vader geprobeerd om contact met je op te nemen.”

Er zit een brok in mijn keel als ik aan alle keren denk dat ik mijn vader, dankzij de giftige dingen die mijn moeder me in de loop der jaren over hem had verteld, had afgewezen. Dingen waarvan ik me nu realiseer dat ze niet waar zijn.

“Het spijt me dat ik niet op de begrafenis was,” mompel ik.

Meneer Cohen wuift dat weg. “Theodore was geen religieuze man. Hem kennende, zou hij waarschijnlijk zeggen dat hij op dat moment toch dood was, dus wie zou het boeien wie er opdook? Jou bij die lunch ontmoeten heeft het einde van zijn leven echt opgefleurd, en ik weet dat hij dat op prijs heeft gesteld. Dat heeft hij me verteld.”

Mijn ogen tranen van al het stomme stof dat in dit

kantoor rondzweeft. “Ik wou dat hij me had verteld dat hij ziek was.”

De advocaat kijkt me met medelijden aan. “Hij wilde je waarschijnlijk niet belasten.”

Ik bijt in mijn lip. “Het enige waar we het over hebben gehad was mijn filosofiediploma. Nooit iets over hem.”

“Ik weet zeker dat hij het leuk vond om over je studie te horen,” zegt meneer Cohen geruststellend. “Hij betaalde er tenslotte voor.”

Ik kijk hem fronsend aan. “Ik heb een studiebeurs.”

Zijn glimlach is zwak. “Bedoel je de beurs van de DIBT-Foundation?”

Ik staar hem aan. “Nee... Echt?”

“Ik heb je vader met al het papierwerk geholpen. Die stichting is met jou in gedachten opgericht.”

Mijn saaie omgeving voelt plotseling surrealistisch. “Als hij zoveel om me gaf en dat soort geld had, waarom ben ik dan zo arm opgegroeid?”

Arm is een understatement. Ik heb ooit een tweedehands sok van de tandenfee gekregen.

Meneer Cohen haalt zijn schouders op. “Hij heeft exorbitante bedragen aan geld als kinderalimentatie naar je moeder gestuurd.”

Mijn moeder. Natuurlijk.

Ik knars op mijn tanden. Dit verklaart zoveel. Zoals waarom mam op mijn achttiende verjaardag zo gespannen was. Ze wist dat de cheques van mijn vader, en dus de drugs, zouden stoppen met binnenkomen.

Het moet ook de reden zijn waarom ze rond die tijd al die creditcards op mijn naam had geopend.

Ik vraag me niet voor het eerst af hoe anders mijn leven zou zijn als ik vierentwintig jaar geleden uit het geboortekanaal van iemand anders was gekomen. Heeft mijn liefste moeder de hele tijd een vrije wil gehad — en daarom geen excuus voor haar vreselijke manier van opvoeden? Of is vrije wil een illusie, in welk geval ik misschien niet te hard voor haar moet zijn?

“Wil je dat ik je het testament voorlees?” biedt meneer Cohen zachtjes aan.

Huh. Het testament. “Natuurlijk.”

Dat doet hij dus, en terwijl ik luister, begint mijn hoofd te tollen — vooral als hij bij het deel over de tien miljoen dollar in mijn trustfonds komt.

Ik bedoel, toen we elkaar voor het eerst hadden ontmoet, had mijn vader me meegenomen naar een chic restaurant en leek hij niet krap bij kas te zitten, maar ik wist niet dat hij een miljonair was met een lijst met bezittingen die langer was dan mijn recente proefschrift over Kant. Hij is zo lang dat ik me realiseer dat ik even een paar seconden niet naar meneer Cohen heb geluisterd, en hij is nog steeds bezig — wat krankzinnig is.

“Tot slot,” gaat meneer Cohen verder. “Wilde hij dat ik ervoor zorgde dat je de beheerder werd van zijn huis in Westchester, of specifieker van zijn geliefde schildpadden, Donatello en April, die daar wonen.”

“Schildpadden?” Ik knipper met mijn ogen naar

meneer Cohen en vraag me af of het lezen van het testament iets in mijn hersenen kortsluiting heeft gegeven.

“Of landschildpadden,” zegt hij. “Ik weet niet wat het verschil is.”

“Ik ook niet.” Wat ik wel weet, is dat Donatello de naam is van een van de Teenage Mutant Ninja Turtles, die — zoals de naam al aangeeft — geen landschildpadden zijn. Aan de andere kant is April de naam van een menselijke verslaggever die bevriend raakt met de Ninja Turtles, dus met behulp van de cursus die ik over logica heb gevolgd, zou dat betekenen dat het misschien menselijke pupillen zijn die in je huis crashen, en geen reptielen.

“Hoe dan ook, je wilt misschien snel het huis bezoeken en je nieuwe pupillen ontmoeten, evenals het personeel daar. Misschien wil je ook over de financiële gevolgen van je nieuwe situatie nadenken.”

Ik knik overweldigd.

“Bel me als je iets nodig hebt.”

Ik knik weer en ga met knikkende knieën staan.

“Veel succes met alles,” zegt hij.

In een waas draai ik me om om te vertrekken.

Normaal gesproken zou ik blij moeten zijn dat ik plotseling rijk ben geworden, maar ik voel me allesbehalve blij.

Nu ik onweerlegbaar bewijs heb dat mijn vader om me gaf, voel ik me vreselijk dat ik mijn hele leven iets anders heb gedacht. Als geld een tijdmachine kon kopen, dan zou ik elk bedrag uitgeven om terug te gaan

in de tijd en de begrafenis van mijn vader bij te wonen. Beter nog, ik zou mijn jongere zelf vertellen om hem echt te leren kennen, want nu zou ik echt willen dat ik dat had gedaan, maar het is nu te laat.

Het geld dat ik net heb geërfd, brengt ook veel verantwoordelijkheid met zich mee waar ik me niet op voorbereid voel — en ik bedoel niet alleen Donatello, die al dan niet een schildpad is die ninjutsu kent, en April, die al dan niet een menselijke vrouw is die op Megan Fox lijkt. Omdat ik altijd arm ben geweest, maak ik me zorgen dat ik op de een of andere manier mijn nieuwe erfenis zal verspillen, zoals sommige loterijwinnaars dat doen.

Misschien moet ik wat lessen voor persoonlijke financiën volgen? Meer leren over slim beleggen?

Eén ding is zeker: mijn leven is, goed of slecht, voor altijd veranderd.

Hoofdstuk 2

Mason

“**W**aarom heb je de deal met Theodore niet gesloten voordat hij overleed?” vraagt Landon.

Dank je, meneer fucking logica. “Ik stond op het punt om dat te doen. Maar toen verslechterde zijn toestand plotseling, dus was er geen mogelijkheid meer.”

Ik bedoel, ik denk dat ik harder had kunnen pushen, maar Theodore had met genoeg shit te maken, dus heb ik dat niet gedaan.

“En jij denkt dat de dochter met je zal samenwerken?”

“Daarom ben ik hier.” Ik kijk om me heen in de wachtkamer van het advocatenkantoor en heb daar onmiddellijk spijt van.

Er zit hier een man die de knopen van zijn shirt de hele tijd open en weer dichtmaakt.

Zo verdomd smerig. Ik walg van knopen. Ze zijn

walgelijk, ze worden constant door ieders vingers aangeraakt en ze worden door kinderen ingeslikt die ze er dan uit poepen — dat wil zeggen, tenzij ze voor altijd in hun darmen vast komen te zitten.

Terwijl ik wegkijk, haal ik adem om te kalmeren, net zoals mijn therapeut me heeft geleerd. Ik herinner mezelf eraan dat knopen goedaardige objecten zijn. Dit is gewoon mijn koumpounofobie die met mijn hersenen aan het kloten is. Het is een zeldzame aandoening waardoor je meestal bang bent voor knopen, maar omdat ik nergens bang voor ben, voel ik in plaats daarvan walging.

“In het advocatenkantoor?” zegt Landon, waardoor ik terug in de realiteit kom.

“Ja. Ik ben van plan om haar een aanbod te doen.” En ik zal extra voorzichtig moeten zijn om heel beleefd tegen de vrouw te zijn, ondanks hoe ze de arme Theodore had behandeld.

Ik zou verdomme voor mijn team een deal met de duivel maken als ik moest. Dit is zo belangrijk voor me.

“Wat een slecht idee,” zegt Landon.

“Waarom?” Ik knijp geïrriteerd in de telefoon in mijn hand, maar dwing mezelf om te ontspannen. Dit zijn waarschijnlijk nog steeds de verdomde knopen die op me inwerken, niet Landon.

Mijn greep wordt losser.

Dat is beter. Net als hockeysticks hebben telefoons een stevige grip nodig, geen verpletterende — iets wat ik op de harde manier heb geleerd door ooit een iPhone te vernietigen.

Leuk weetje: als koumpounofobie er niet was geweest, dan zou de iPhone misschien niet eens bestaan. Steve Jobs had dezelfde fobie, en ik neem aan dat hij daarom geen knoppen op zijn apparaten wilde — vandaar het aanraakscherm.

Landon zucht. “Hoe wist je eigenlijk waar ze zou zijn en hoe laat?”

Mijn telefoonhoesje kraakt. Ik denk dat ik nog steeds niet volledig over die knopenwaarneming heen ben — of Landons vervelende zelf wordt alleen maar moeilijker om te negeren. “De advocaat is een grote Yeti’s-fan, anders zou ik niet over het lot van het team hebben geweten.”

Het heeft me alleen maar een paar tickets voor het einde van het seizoen gekost.

Ik zie vanuit mijn ooghoek de man weer met zijn shirt rommelen.

Fucker. Ik wou dat het sociaal acceptabel was om naar een vreemdeling te lopen en hun knopen eraf te trekken.

“En mensen trekken *mijn* emotionele intelligentie in twijfel,” moppert Landon binnensmonds.

“Ik sta op het punt om op te hangen.” Door nog een verdomde telefoon te vernietigen.

Als Landon zegt dat mensen zijn emotionele intelligentie in twijfel trekken, dan bedoelt hij waarschijnlijk dat ze hem met Patrick Bateman, de bekakte pak dragende seriemoordenaar uit *American Psycho*, vergelijken.

“Bekijk dit gewoon eens vanuit haar perspectief,”

zegt Landon. “Je komt daarheen als een of andere vreemde stalker en —”

“Dit is ook het kantoor van mijn advocaat. Een stalker zou in haar appartement wachten.”

Landon zucht. “Ze heeft net haar vader verloren. En ze weet pas sinds vandaag van het testament. Ik betwijfel of ze in de stemming zal zijn om over wat voor zaken dan ook te praten.”

Alsof Landons woorden niet irritant genoeg zijn, is de knopenman weer bezig, deze keer krachtiger.

Waarom is dat oké?

Het is smeriger dan in het openbaar pluisjes uit je navel te halen.

“O, alsjeblieft.” Ondanks mijn beste inspanningen, verhef ik toch mijn stem. “Ze heeft hem al die jaren gemeden, maar zodra hij ziek werd, was ze daar. Denk je dat ze geïnteresseerd was in een verzoening? Echt niet. Ze is niet eens naar zijn begrafenis gekomen. Het enige wat ze wilde was het geld, als een goudzoekende gier.”

Ik hoor een verontwaardigde snak naar adem.

O, fuck mij.

Ik volg met een zwaar gevoel het geluid.

Yep. Mijn plannen zijn verdomme net toast geworden, want daar is ze verdomme — de vrouw waarvan ik wist dat ze hier zou zijn.

De vrouw die ik moest charmeren, zodat ze me mijn team zou verkopen.

Hoofdstuk 3

Sophia

Een minuut eerder

Ik scan nog steeds in een roes mijn omgeving.
Er staan hier twee mannen te wachten: eentje met snor, een beetje mollig die een tijdschrift leest en met de knopen op de kraag van zijn shirt speelt, en een lang, chagrijnig exemplaar met brede schouders die zijn telefoon met een strakke vuist vasthoudt.

O jeetje.

Die vuist.

Niet dit weer.

Maar ja hoor. Daar ga ik weer, nat, heet en zweterig bij het zien ervan.

Wat is er mis met mij? Je zou denken dat na alles wat ik net in dat kantoor heb meegemaakt, sexy dingen het laatste zouden zijn waar ik aan denk, maar het lijkt erop dat dat stomme vuistding nooit wordt uitgeschakeld.

In werkelijkheid ben ik een vredelievend persoon — een pacifist zelfs — en ik ben voor zover ik weet niet bijzonder kinky, dus ik heb geen idee waarom de aanblik van de vuist van een man met me doet wat Viagra met een geile tienerjongen zou doen. O, en als de vuist aan zo'n prachtige man gehecht is, dan maakt dat de situatie oneindig erger.

De man heeft doordringende grijze ogen, een sterke — zij het eerder gebroken — neus, een krachtige kaak en wimpers waar ik mijn ziel voor zou verkopen. En om de een of andere reden draagt hij een trainingspak, waardoor hij op een old-school rapper of gangster zou moeten lijken. In mijn ogen lijkt hij echter op een Viking. Misschien komt het door het lange blonde haar? Of de felheid die hij uitstraalt?

Als we toch willekeurige vragen gaan stellen, hoe werkt aantrekkingskracht dan eigenlijk? Is 'heet zijn' objectief of subjectief? Hebben we allemaal een keuze in wie we 'heet' vinden, of is dit gewoon een andere manier om de vraag over de vrije wil te formuleren?

Whatever. Ik slik de overvloedige vloeistof in mijn mond door en zou willen dat er een vergelijkbaar iets als slikken voor mijn poesje was. Net als met vuisten, ondanks dat ik het geweld en al het andere dat Vikingen vertegenwoordigen verafschuw, vind ik ze oneindig fascinerend. En ik ben hier niet trots op, maar ik fantaseer er soms over hoe het zou zijn om er met één in het hooi te rollen... en Odins naam te schreeuwen terwijl ik een orgasme krijg.

Goed, misschien heb ik wel een kink. Of twee.

“Dit is ook het kantoor van mijn advocaat,” gromt de Viking sexy. “Een stalker zou in haar appartement wachten.”

Wie is deze ‘haar’ en waarom voel ik me jaloers?

“O, alsjeblieft,” antwoordt de Viking op alles wat hij van de andere kant van de lijn hoort, zijn grijze ogen glinsteren als staal. “Ze heeft hem al die jaren gemeden, maar zodra hij ziek werd, was ze daar.”

Wacht eens even. Is het mijn schuldgevoel dat spreekt, of heeft hij —

“Denk je dat ze geïnteresseerd was in een verzoening?” vervolgt hij. “Echt niet. Ze is niet eens naar zijn begrafenis gekomen.”

Fuck. De bruut heeft het inderdaad over mij. Maar

—

“Het enige wat ze wilde was het geld, als een goudzoekende gier.”

Er ontsnapt een zucht aan mijn lippen en alle sporen van opwindning verdampen, waardoor ik droger ben dan een pruim in de woestijn.

De klootzak van een Viking maakt oogcontact met me en er gaat een achtbaan van emoties over zijn gelaatstrekken, geen van hen een schuldgevoel over wat hij heeft gezegd.

Hij lijkt vooral teleurgesteld te zijn dat hij betrapt is.

Op basis van puur instinct sluit ik de afstand tussen ons, prik met mijn wijsvinger in zijn brede borst en sis: “Hoe durf je?”

Hoofdstuk 4

Mason

Een paar seconden eerder

Dus dit is de dochter van Theodore? Ze ziet eruit als elke goudzoeker die me ooit heeft geprobeerd te verleiden: lang en slank, met perfect symmetrische gelaatstrekken, grote borsten, weelderig kastanjebruin haar, prachtige bruine ogen... en de houding van een honingdas. De enige ongerijmdheid is haar outfit: in plaats van high fashion draagt ze een eenvoudige rode jurk met zwarte stippen erop, als een sexy lieveheersbeestje met Halloween. Gelukkig zijn er geen knopen te zien. Goudzoekers dragen vaak outfits met veel van die vreselijke dingen. Deze vrouw ruikt ook anders dan de meeste goudzoekers die ik ken — die in chique, parfums lijken te baden waar je neus van gaat kriebelen. In plaats daarvan detecteer ik sappige mango en overheerlijke watermeloen, maar dat kan komen omdat ik dorst heb.

Ze vernauwt haar ogen moorddadig en haast zich naar me toe, net als nummer twintig onlangs deed — en hij had de rest van die wedstrijd op het strafbankje doorgebracht.

Ze prikt me met haar slanke vinger en zegt, “Hoe durf je?”

De drang om die vinger te likken is sterk, wat net zo’n dom idee is, als over haar praten waar ze me kon horen.

“Landon, ik bel je terug.” Ik hang op en kijk dan naar de vinger en de vrouw die eraan vastzit. “Als je een man was, dan zou je dat aanhangsel verliezen.”

Ze trekt zich terug en ik realiseer me dat ik haar de blik geef die ik meestal spelers van het andere team op het ijs geef.

Grote de-escalatie. En wat gaat er nu gebeuren, ga ik naar haar spugen? Slecht over haar moeder praten? Haar vertellen dat er vijftientwintig stippen op haar borsten zitten?

“Je bent een beest.” Ze trekt haar vinger naar achteren en zet haar hand in haar zij, als een revolverheld die jeuk heeft om haar wapen te trekken.

Ik houd mijn hoofd schuin. “Is dat de beste belediging die je hebt?”

In mijn team is dit het soort dingen dat we tegen de scheidsrechter of tegen iemands grootmoeder zouden kunnen zeggen.

“Je bent een hondsdolle beer.” Ze lijkt in de verleiding te komen om me weer met haar vinger te prikken. “Een domme gorilla.”

“Dat zijn slechts voorbeelden van beesten,” kan ik niet anders dan haar daar op wijzen.

Waarom werk ik me tegen haar in het harnas als ik wil dat ze me het team verkoopt? Dit is net als die keer dat ik de scheidsrechter had gevraagd of zijn vrouw wist dat hij met ons neukte.

“Wie voor de duivel ben jij?” eist ze. “Hoe kende je mijn vader?”

Shit. Nu komt ze er in de buurt van om de beschuldiging van stalken te maken waar ik voor gewaarschuwd was.

“Theodore is de eigenaar van het hockeyteam waar ik in speel. Was de eigenaar, bedoel ik.”

De herinnering dat de oude man dood is, trekt aan iets in mijn borst. Zij knippert daarentegen niet eens met haar ogen.

Ik knars op mijn tanden en ga verder. “Ik vond hem aardig en respecteerde hem.”

En het is waar, dat deed ik, hoewel ik hem niet als een vaderfiguur zag zoals sommige anderen in het team. Voor mij is het een belediging om iemand een vaderfiguur te noemen.

Ze blijft me aanstaren, dus ik eindig met: “Ik ken hem al jaren.” Het kost moeite om er niet “In tegenstelling tot jou” aan toe te voegen.

“O.” Ze tuit haar volle, glanzende lippen. “Ik wist niet eens dat hij een hockeyteam had.”

Natuurlijk wist ze dat niet. Ze weet niets van hem. Maar daar wijs ik haar niet op. In plaats daarvan gebruik ik dit als mijn opening. “Die had hij,” zeg ik

met een hartelijkheid die ik meestal reserveer als ik met ESPN moet praten. “Hij en ik waren met een deal bezig, waarbij hij het team aan mij zou verkopen, maar we hebben het papierwerk niet op tijd afgekregen...” Ik kijk haar betekenisvol aan.

Hopelijk zal haar goudzoekende aard haar meer geïnteresseerd in het geld verdienen dan wraak willen nemen voor mijn eerdere woorden, waarbij ik eigenlijk gewoon een onaangename waarheid uitsprak.

Fuck. De dodelijke blik die ze me geeft, is hoe lieveheersbeestjes naar spintmijten moeten kijken voordat ze ze in hun geheel verslinden — dat is tenminste wat ik laatst in die documentaire over insecten heb gezien. “Waarom vertel je me dit allemaal?” eist ze.

“Ik dacht dat het duidelijk was,” zeg ik, en ik besluit om gewoon door te gaan. “Ik kom een deal met je maken.”

Hoofdstuk 5

Sophia

Ik ben een pacifist.
Ik verafschuw geweld.

Een man slaan — hoe graag ik dat ook wil — is een voorbeeld van geweld en het zou daarom zowel moreel als ethisch verkeerd zijn. Het zou vanuit een praktisch oogpunt ook een slecht idee zijn, aangezien hij er enorm en gevaarlijk uitziet.

“Laat me eens zien of ik dit goed begrijp.” Ik ben trots op mezelf dat ik woorden gebruik in plaats van klappen uitdeel. “Ben je hierheen gekomen om een team te kopen dat ik net heb geërfd?”

Hij knikt. “Ik zal het je de moeite waard maken, geloof me.”

Ik gnuif zonder humor. “Ben je je helemaal niet bewust van het concept van ironie?”

Zijn kaak tikt. “Wat?”

“Een minuut geleden had je het lef om *mij* een gier te noemen.” Hij krimpt ineen, terwijl ik doorga. “De

ironie is dat *jij* hier bent, direct na de dood van mijn vader, en je erin duikt en probeert ‘een deal te sluiten.’” Ik gebruik mijn meest sarcastische luchtcitaten rond de laatste woorden.

“Ik *ben* hier om een deal te maken.” Hij balt en ontspant zijn vuisten, maar het aanzicht windt me niet op... zoals het gewoonlijk doet. “Een eerlijke deal,” vervolgt hij terwijl ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. “Een die zelfs beter is dan wat ik met je vader zou hebben gemaakt.”

“Nou, dan. Gezien het feit dat ik een goudzoeker ben die alleen om geld geeft, sta ik op het punt om je te verbazen.” Ik kanaliseer al mijn gewelddadige fantasieën in een enkele vernietigende blik. “Ik zou je nog geen golfclub verkopen als ik honger had en geld nodig had voor brood. En voor het geval je het je afvraagt, ik speel geen golf.”

Net als beledigingen, zijn comebacks niet mijn sterkste kant, maar deze zal stand moeten houden, omdat ik er klaar mee ben om met deze klootzak te praten.

Ik draai me om om te vertrekken, maar er klinkt een gepijnigde grom achter me.

Ik kijk achterom.

De mollige heer die ik eerder zag, houdt zijn borst vast.

Wat voor de duivel?

Hij glijdt uit zijn stoel en valt met gesloten ogen op de grond.

Ik ben als aan de grond genageld, in complete shock... maar de eikel van een Viking is dat niet.

Hij springt naar de man, tikt met beide handen op zijn schouders en roept: "Gaat het?"

Geen antwoord.

"Hij reageert niet." De Viking ontmoet mijn blik. "Bel het alarmnummer en haal de AED."

De woorden worden met zo'n dwingende kracht gezegd dat ik de kamer uit ren om te gehoorzamen, om me vervolgens te realiseren dat ik geen idee heb wat de AED is.

Ik ren snel terug en zie hoe mijn aartsvijand met één krachtige ruk het shirt van de man van hem af rukt en een harige borst met mannenborsten onthult. De Viking legt dan een van zijn handen over de andere en drukt zo hard in de borst van de man dat ik half verwacht dat zijn ribben zullen breken.

De Viking ziet me en kijkt naar mijn lege handen. "Waar is de verdomde AED? En is de ambulance onderweg?"

"Wat is een AED?" De vraag komt er als een paniekerig piepje uit.

"Nutteloos," mompelt de Viking binnensmonds en hij stopt de compressies om in de mond van de gevallen man te ademen.

Hoe ongepast is het dat ik een kleine steek van jaloezie naar de stervende man voel?

"AED staat voor automatische externe defibrillator," zegt meneer Cohen terwijl hij zijn kantoor uitrent. "Ik haal hem wel. Bel jij het alarmnummer."

“Ervan uitgaande dat dat je lukt,” zegt de Viking. Hij hervat dan de borstcompressies en neuriet dan wat ik zou kunnen zweren dat ‘Stayin’ Alive’ van de Bee Gees is.

Ik haal verwoed mijn telefoon tevoorschijn, bel het alarmnummer en vertel de meldkamer wat er is gebeurd, waar ik ben en dat iemand al reanimatie uitvoert. Ik ga ook in op een aantal details die misschien niet relevant zijn, zoals waarom ik hier was en wat ik eerder als ontbijt had gegeten. O, en boven op het vertellen van *mijn* naam, noem ik meneer Cohen en vraag ik de Viking om de zijne.

“Mason,” moppert hij. “Mason Tugev, hoewel ik geen idee heb waarom het de telefonist van het alarmnummer iets zou kunnen schelen.”

“Zei je Tugev?” piept de telefoniste opgewonden. “Als in de hockeyspeler?”

Gezien de vermelding van een team, neem ik aan van wel — en vertel het haar.

“Hij is geweldig, nietwaar?” zegt ze ademloos.

“Uh-huh. Is de ambulance onderweg?”

Mason kijkt me vragend aan.

“Ja,” zegt ze, en ik geef Mason een duim omhoog, die hij met een frons beantwoordt. “Met me praten vertraagt ze niet,” vervolgt de telefoniste. “Dus, alsjeblieft, vertel me hoe Mason Tugev in het echte leven is?”

Ik rol met mijn ogen. “Heb je de film *The Northman* gezien?”

“Die waar Eric Northman een Viking is?”

Het kost me een seconde om de punten met elkaar te verbinden. Eric Northman is een personage in *True Blood* gespeeld door Alexander Skarsgård, die ook de berserker in *The Northman* speelt. “Ja,” zeg ik uiteindelijk. “Mason is net zo vriendelijk als de held van die film.”

De echte Mason fronst en bewijst mijn punt.

“Ik heb die film niet gezien,” zegt ze. “Is hij goed?”

Ik hoop echt dat de ambulance hierdoor geen vertraging oploopt. “Als je van Vikingen houdt, dan is het een must-see.”

“Gaat het over de uitvinding van hockey?” Ze klinkt verward.

Ah. Natuurlijk. Een hockeyfan. “Nee. Ik betwijfel of de Vikingen iets anders hebben uitgevonden dan gruwelijke manieren om mensen te executeren. Hoewel ze wel graag schaatsen en skiën.”

Hierop wordt Masons frons dieper.

“Ik denk dat we een beetje afdwalen,” zeg ik tegen de telefoniste.

En met ‘afdwalen’ bedoel ik dat de trein raketten heeft laten groeien en naar de maan vliegt.

“Juist,” zegt ze schaapachtig. “De ambulance zal er over vijf minuten zijn.”

Ik hang op, net als meneer Cohen met het AED-ding terugkomt, waarvan ik me realiseer dat ik het eerder heb gezien, meestal naast een brandblusser. Ik wist alleen niet wat het was.

“Doe hem open,” zegt de Viking — ik bedoel, Mason.

Meneer Cohen doet een stap achteruit. “Ik voel me niet op mijn gemak om hem bij een klant te gebruiken.”

“Waarom niet?” vraag ik.

“Ik zou aangeklaagd kunnen worden,” zegt meneer Cohen.

“Ik ben geen advocaat,” zegt Mason over de compressies heen, “maar zelfs ik weet dat er barmhartige Samaritaanewetten in de boeken staan die degenen beschermen die in deze omstandigheden proberen te helpen.”

Meneer Cohen doet nog een stap achteruit. “De wetten waar je over spreekt, beschermen mensen niet zo goed als dat iedereen denkt dat ze doen. Ik heb veel gevallen behandeld waarin iemand iets heel erg nalatigs heeft gedaan, en die term is nogal subjectief.”

Ik bijt in mijn tong. Dit is niet het moment om iedereen op een filosofische verhandeling te trakteren over de vraag of we ethisch verplicht zijn om mensen in nood te helpen.

Mason kijkt me aan. “Heb jij meer ballen dan deze lafaard?”

Ik knik, ook al bonst mijn hart. “Wat moet ik doen?”

Mason zucht. “Open het verdomde ding.”

Ik open de AED-doos en geautomatiseerde gesproken aanwijzingen beginnen me te vertellen wat ik moet doen. Zoals geïnstrueerd, haal ik de kleverige elektrodekussens eruit en sluit ik ze aan. Voordat ik ze aan het lichaam van de man kan bevestigen, zegt Mason, “Je moet eerst zijn huid scheren. Er zou een scheermes achter in de doos moeten zitten.”

De man scheren? Wat is het volgende, een manipedi?

Maar dan weet ik het. Het borsthaar staat de elektroden in de weg. Ik ga op zoek naar het scheermes en daar is het dan.

Ik val het haar aan, maar het is te dik en krullend. Het is dat, of dit scheermes is te bot.

“Haal de kleine kleverige pads eruit,” zegt Mason als hij mijn problemen met het ontharen ziet.

Ik lokaliseer de kleinere pads en haal ze eruit.

“Lijm ze op de plek waar de normale exemplaren normaal zouden zitten.”

Ik gehoorzaam.

“Trek ze er nu af.”

Ik staar naar Mason. “Eraf trekken?”

“Ik weet zeker dat je bekend bent met waxen,” zegt hij. “Het is hetzelfde idee.”

O. Natuurlijk. Ik ruk de eerste pad eraf, verwijder het hardnekkige haar en het bewijst zonder twijfel dat de bewusteloze toestand van onze patiënt echt is. Dan doe ik het opnieuw op de andere plek voordat ik de twee grote pads op de rode, naakte plekken op de huid bevestig.

Is het wax-ding iets waar ik voor aangeklaagd zou kunnen worden? Het was niet nalatig, maar het was walgelijk.

Vanaf hier neemt de AED het in principe over en vertelt hij iedereen om uit de buurt te blijven wanneer het nodig is om de patiënt met een schok te raken. Dan vertelt hij Mason om de reanimatie te hervatten.

Ik moet toegeven, het ding is cool. Het is een beetje zoals Alexa met een medische graad.

Het geluid van sirenes klinkt in de buurt, gevolgd door de voetstappen van brandweerlieden en hulpverleners. Ze bewegen zich snel en vastberaden voort, ontlasten Mason, plaatsen de patiënt op een brancard en rennen weg.

Zodra ze weg zijn, realiseer ik me dat ik een vraag heb, dus stel ik die aan meneer Cohen en Mason. “Zal hij het halen?”

“Waarschijnlijk,” zegt Mason. “Aan de andere kant zijn er in het leven geen garanties.”

“Zal iemand ons bellen en het ons vertellen?” Ik wou dat ik dit eerder had gevraagd toen ik met de spraakzame telefoniste sprak.

“Ik betwijfel het,” zegt Mason. “Het zou waarschijnlijk tegen de HIPAA-voorschriften of iets dergelijks zijn.”

“Nou, hij is mijn cliënt,” zegt meneer Cohen. “Dus ik zal het weten als hij het haalt... uiteindelijk.”

“Kunt u het ons vertellen?” vraag ik.

“Ik zou aan mijn cliënt moeten vragen of hij dat goed vindt,” zegt meneer Cohen.

Ik knipper naar hem. “Hoe zou hij u toestemming kunnen geven als hij het niet haalt?”

“In dat geval zou ik het aan zijn familie vragen.”

“Doe voor mij maar geen moeite,” mompelt Mason.

Ik keer me ongelovig tegen hem. “Interesseert het je niet?”

“Niet bepaald,” zegt Mason. “Ik ken de man niet.”

“Maar je hebt zijn leven gered.” Ik kijk naar meneer Cohen in de hoop dat hij het raadsel dat Mason is kan verklaren.

Mason zucht. “*Misschien* heb ik zijn leven gered. *Misschien* niet. Het enige wat ik wilde was krantenkoppen vermijden die zeggen: ‘Hockeyspeler met reanimatietraining ziet een man sterven.’”

Het is alsof hij van twee sporten houdt: hockey en een klootzak zijn.

“Oké,” zeg ik. “Dit was... interessant. Ik kan maar beter gaan.”

Blijkbaar heb ik een nieuw huis om te bekijken en schildpadden om bevriend mee te worden.

“Wacht,” zegt Mason als ik me omdraai. “Ik wil dat je mijn deal overweegt.”

“Ja hoor,” zeg ik. “Ik zal hem overwegen.”

Daarmee vertrek ik zonder om te kijken.

Om er zeker van te zijn dat ik geen leugenaar ben, overweeg ik een milliseconde om het team te verkopen en besluit ik dat mijn antwoord nog steeds ‘verdomme nee’ is. Zelfs als Mason Tugev niet zo’n eikel was, dan moet ik eerst mijn pas ontdekte rijkdom verwerken voordat ik deals sluit. Als ik zoveel geld heb als meneer Cohen zei, dan heb ik niet meer nodig, dus dan kan ik net zo goed veelzijdig blijven door een hockeyteam te bezitten.

Over veelzijdig gesproken en om mijn erfenis niet te verspillen, moet ik met iemand praten die financiën studeert. Die, gelukkig voor mij, mijn beste vriendin en kamergenoot, Abigail, is.

Ik stap in een taxi en zeg tegen de chauffeur dat hij me naar huis moet brengen.

Hoofdstuk 6

Mason

Zodra het Lieveheersbeestje weg is, realiseer ik me dat ik geen manier heb om contact met haar op te nemen, zelfs niet als ze door een wonder besluit om een deal te sluiten.

“Dat had je beter kunnen aanpakken,” zegt Cohen voorzichtig.

Als antwoord sla ik tegen de verdomde muur en laat er een groot gat in achter.

“Daar zal ik je een rekening voor sturen,” zegt Cohen verrassend kalm. “O, en voordat je het vraagt, ik zal het niet met je over juffrouw Papachristodouloupoulou hebben.”

“Papa-wat?” Ik wrijf over mijn bloedende knokkels.

“Papa-christo-doulo-poulou. Het is een veel voorkomende Griekse achternaam.”

Natuurlijk is het dat. “Bedankt voor de cultuurles.”

Hij grijnst. “Als ik je de rekening voor de muur stuur, dan zal ik ook een uur doorberekenen.”

“Omdat het zo lang duurt om die naam te zeggen?”

Hij haalt zijn schouders op, grijnst breder, en ik weersta de drang om weer tegen de muur te slaan en besluit om mijn emoties voor de training te bewaren.

Na de training voel ik me meestal vredig, vooral als ik een maaltijd met het team deel zoals ik nu doe, maar vandaag niet.

“Dus hoe is het gegaan?” vraagt Jason met een mondvul gyros.

Iedereen wordt stil, zelfs het restaurantpersoneel.

Mijn linzenhummus smaakt plotseling naar verpakte pinda's. “Ze heeft het... nog niet verkocht.”

“Dat is klote,” zegt Jason, en de rest van hen herhaalt het sentiment en vloekt namens mij in het Engels, Fins, Russisch en Canadees Frans.

“Ik dacht het al door hoe gemeen je tijdens de training was,” zegt Jason. “Het lijkt erop dat je je koeienvoer nog een tijdje moet blijven eten.”

Met koeienvoer bedoelt hij mijn extreem voedzame, maar vooral plantaardige voeding. “Dat ging ik toch doen,” mopper ik. “Ik eet om langer te leven, niet alleen om hockey te kunnen blijven spelen.”

Al mijn teamgenoten kijken me sceptisch aan. Het idee dat iets niet over hockey gaat, is voor hen net zo vreemd als het eten van een donut met crème voor mij is.

Jason trekt zijn neus op bij mijn hummus. “Als ik zoals jij zou eten, dan zou ik wegwijnen en sterven.”

“Ik ben het met Vrijdag eens,” zegt Parker. “Behalve dat de volgorde van de gebeurtenissen als volgt zou zijn: enorm veel scheten laten en *dan* wegwijnen en sterven.”

Jason tikt Parker op zijn voorhoofd omdat hij de naam Vrijdag weer heeft gebruikt. Hij vecht echter een verloren strijd. Omdat hij in een gehucht in New Jersey met de naam Voorhees is geboren en een keeper is, zijn *vrijdag de 13e*-grappen net zo onvermijdelijk als steekpartijen in Camp Crystal Lake.

“De hele tijd linzen eten laat je geen winden laten,” zeg ik voor wat als de miljoenste keer aanvoelt. “Je lichaam past zich aan.”

Een aantal van mijn teamgenoten knikken, maar de meesten maken grappen over scheten, zoals de grote kinderen die ze zijn. Het vervelende is dat ik weet dat ze meer dan de gemiddelde persoon over voeding weten, aangezien ze sporters zijn en zo. Ik ging voor hockey gewoon een stap verder dan nodig was door een eetplan te volgen dat in het laboratorium van Octothorpe werd getest. In combinatie met wat voorgeschreven medicijnen en voedingssupplementen is mijn dieet bedoeld om de veroudering tot een einde te brengen en op zevenendertigjarige leeftijd heb ik het gevoel dat ik in de twintig ben. Toch zal ik de eerste persoon aan deze tafel zijn die met pensioen gaat, en de eigenaar van dit team zijn, is de beste manier om deze idioten in mijn leven te houden.